

Kimmo Antero Salminen

Unia ja harhakuvia

© 2021, Kimmo Salminen

Kustantaja: BoD - Books on Demand

Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand

Nordensted, Saksa

ISBN: 978-952-80-4423-9

1. Donald Trumpin matkassa

Istuin moottoripyörän kyydissä. Kuskina oli Donald Trump. Ajoimme huomattavaa ylinopeutta. Poliisit lähtivät peräämme pillit huutaen.

– Hei sun täytyy pysähtyä, sanoin.

Donald painoi vaan kaasua. Pian mittari näytti kahtasataa ja poliisit jäivät taaksemme. Vähän matkan päästä käännymme metsätielle. Perilä oli mökki, jossa oli republikaanien juhlat. Menimme sisälle. Donald piti puheen ja meille tarjottiin hienoja drinkkejä. Jotkut imuroivat pöydiltä valkoista jauhetta nokkaansa.

– Hei saanko minäkin kokeilla, kysyin.

– Tottakai!

Imuroin jauhetta nokkaani ja hetken kuluttua tunsin oloni normaaliksi. Yleensä en tuntenut!

Donald lopetti puheensa ja jarkoimme drinkkien siemailua.

– Hei onko kellään pilveä, jotkut kyselivät. Olihan sitä! Poltimme pöydissä pilveä.

Ilta oli oikein hauska ja sitten Donald tuli sanomaan minulle että sun äiti soitti että pojan pitää tulla pian kotiin. Pyysin Donaldia viemään minut moottoripyörällä kotiinsa ja niin hän veikin. Kotiin päästyäni aloin heti nukkumaan. Sen pituinen se!

2. Silmälasikaupassa

Menimme avopuolisoni Mimin kanssa Kouvolassa silmälasikauppaan ostamaan Mimille uusia silmälaseja.

Mimi sovitti kehyksiä ja valitsi itselleen kauniit kehykset. Näöntarkastuksessa hän oli käynyt jo aikaisemmin.

Viikon päästä menimme noutamaan silmälaseja. Yllättäen hinta olikin sata euroa enemmän kuin sovimme.

Emmehän me näin sopineet hinnasta, sanoin.

Toinen linssi piti tilata ulkomailta ja tuli lisäkustannuksia, silmälasikauppias vastasi.

– Kävimme tuossa naapuriliikkeessä kysymässä samanlaisia silmälaseja ja ne olivat puolet halvemmat, sanoin.

– Nyt sinä lähdet ulos täältä, myyjä sanoi ja tarttui minua

rinnuksista kiinni ja alkoi raahaamaan minua kohti ulko-ovea.

Ajattelin että he laittavat oven lukkoon ja tekevät Mimille jotain pahaa. Kerkesin myös ajattelemaan että ajan autolla silmälasiliikkeen näyteikkunan läpi ja pelastan Mimin. Juuri ennen ulko-ovea ajattelin äiti Ammaa ja silmälasikauppias romahti täysin ja päästi rinnuksistani irti. Hän meni takahuoneeseen häpeämään. Keskustelimme kauppiaan rouvan kanssa.

- Sinä agitoit häntä, rouva sanoi.

Ei se silti oikeuta tuollaiseen käytökseen, sanoin.

- Voimmeko sopia asian?
- Mauri, tuletko tänne takaisin, rouva huusi. Mauri ei tullut.

- Me otetaan nämä, sanoin.

– Selvä, rouva vastasi. Mimi maksoi silmälasit ja lähdimme kämpillemme.

3. Koditon Leena

Oli lokakuinen ilta. Ilma oli jo viilentynyt ja hengitykseni huurusi. Olin tulossa kaupasta kotiin ja kävelin kirjaston vieressä olevan pienen puiston - tai ei se oikeastaan edes puisto ollut - vaan sellainen pieni läipäre, jossa oli muutama puu. Siinä oli sellainen puinen penkki, jolla makasi joku keski-ikäinen nainen. Hänen vieressään oli kärry, joka oli täynnä laukkuja. Nainen oli vetänyt suojakseen paksuja vaatteita.

- Aiot sä siinä nukkua, kysyin häneltä.
- Joo kyllä mä aattelin.
- Eikö nyt on jo vähän liian kylmä nukkua ulkona, kysyin.
- Eihän nyt vielä kylmä ole, nainen vastasi. Hän oli ottanut hanskan pois kädestä ja sivali kättä pehmeästi ylhäältä alaspäin. Ilmeisesti sillä tavoin hän sai veren kiertämään paremmin.
- En mäkkään nyt oikein voi sua ottaa kämpilleni, sanoin.
- Tässä on ihan hyvä, nainen sanoi.

Parin viikon päästä näin naisen Jaakonpuistossa.

– Jaa sä oot täällä, sanoin. Minkä alan ihminen sä oot, tai onko sulla mitään a mmattia?

– Olin ennen omaishoitaja. Se oli aika raskasta.

Jälleen eräänä päivänä näin kodittoman Leenan kirjaston edessä Hän joi termospullosta vettä.

– Jaa sä saat vettä jostain, sanoin.

– Joo vessoista, hän vastasi.

– Onko sulla mitään tuloja, kysyin.

– Ei ole muuta kuin mitä pulloja keräämällä saan.

– Löytyykö täältä paljon pulloja, kysyin.

– Siinä pitää olla nopea. Kerääjiä on niin paljon, hän sanoi. Annoin hänelle kolme euroa rahaa ja nainen kiitteli kovasti.

Pari vuotta myöhemmin olimme muuttaneet Ikaalisiin. Näin kummallisennäyn: nainen veti jalkakäytävällä perässään kärryjä, pysähtyi sitten ja haki laukkuja ja sitten hän veti taas kärryjä vähän eteenpäin ja palasi hakemaan laukkuja. Lähempänä häntä tunnistin hänen kasvonsa: se oli koditon

Leena. Leena oli laihtunut paljon sitten viime näkemältä.

- Moi mehän ollaan tavattu joskus sanoin. Sulle on näköjään kertynyt tavaraa sitten viime näkemän. Joo on tullut vähän noita kirppareita kierreltyä, hän sanoi.
- Hyvää matkaa sulle, sanoin.
- Kiitos samoin.

Ajattelin että onkohan kiintymyksemme materiaan noin vaarallista että laihtuu noin paljon kun yrittää kerätä tavaraa ja lähdin Lidliin ostamaan lisää tavaraa.

4. Ruoka-apu

Kimmo Kirpperi on Mimin luona kylässä. Keski-ikäinen pariskunta tulee soittamaan Mimin ovikelloa.

- Oletteko te Mimi Kukkola? nainen kysyy.
- Olen, Mimi vastaa.
- Mieheni sukulainen Tuula Mikkonen Tuusulasta soitti

meille että meidän pitää tuoda teille ruokaa ja lähettää lasku hänelle kun teillä ei ole ruokaa.

- Tuula? Siis äitini veljen vaimo. Eihän tuossa ole mitään järkeä, onhan minulla ruokaa, Mimi sanoo.

- Niin hän kuitenkin sanoi. Asumme tuossa parinkymmen kilometrin päässä sivukylällä ja tulimme katsomaan mikä on tilanne. Meinasimme jo käydä ruokakaupassa, mutta tulimme ensin käymään täällä.

- Kyllä täällä ruokaa on ja kauppa on tuossa 200 metrin päässä. Pihassa on myös auto jos ei jaksu kävellä, Kimmo sanoo.

- Tuossa vapaakirkolla jaetaan EU:n ruoka-avustuspaketteja että sieltä voi hakea myös, mies sanoo.

- Ruoka-avustus on tarkoitettu vähävaraisille. Mimi ei ole ihan köyhä tyttö. Tämä talo on hänen, aitta, pellot, metsät, auto ja traktori myös, Kimmo sanoo.

- Oletko sinä Mimi työelämässä? nainen kysyy.

- En. Olen työtön, Mimi vastaa.

- Kyllä työttömät saavat ruoka-avustusta, mies sanoo.

- Emme tarvitse ruokaa, Mimi sanoo.

- Saako sieltä luomua, syömmme pääasiassa

luomuruokaa? Kimmo kysyy.- Ei saa luomua. On

sämpyläjauhoja, puurohiutaleita, makaronia, näkkileipää,

hapankorppuja, keksejä, mysliä, pastaa ja joskus sika-nautaa,

mies sanoo.

Kuulostaa hyvältä, Kimmo sanoo.

- Olemme uskovaisia ja haluamme auttaa läheisiämme.

Mitä mieltä te olette uskovaisista?

- Ihmisiähän me kaikki olemme, Kimmo sanoo.

- Tulkaa joskus käymään siellä vapaakirkolla jos uskon

asiat kiinnostaa, mies sanoo. Mimi ja Kimmo eivät sano

mitään.

- Noniin me tästä lähdemme kun kaikki näyttää olevan kunnossa. Tai voimme me käydä siellä ruokakaupassa, mies sanoo.

– Ei tarvi. Kaikkea hyvää teille! Tuo ruoka-apu on kyllä hieno asia! Kimmo sanoo.

– Kaikkea hyvää teillekin ja hyvää Uutta vuotta! mies sanoo.

– Kiitos samoin teille! Mimi ja Kimmo vastaavat.

5. Lyhentyneet jalat

Menimme kaverini Mimin kanssa bileisiin, jotka hänen taiteilijaopiskelijakaverit järjestivät. Sisällä oli paljon porukkaa ja bändi esiintymässä. Istuin samassa pöydässä Mimin ja hänen kavereidensa kanssa.

Unia ja harhakuvia -tarinakokoelma sisältää 44 mininovellia. Novellit kertovat uni- ja mielikuvitusmaailmasta. Toistuvia teemoja ovat varsinkin avaruus ja helvetti. Kirjassa seikkailevat Kimmo Kirpperi, Sakke Sandberg, Mimi, Martina ja monet muut.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi